

8256-7435

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 13. Kovo (March) 22, 1924. Metai IV

Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams \$1.50
Pusei metų 75c
Vienas num. 5c

One Year \$1.50
Six Months 75c
Single Copy 5c

Užsieniuse:

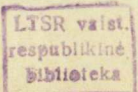
Elsewhere:

Metams \$2.00
Pusei metų \$1.00

One Year \$2.00
Six Months \$1.00

"DRAUGAS" PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

E V A N G E L I J A

Ketvirtajam Gavėnios Sekmadieniui.

Jo. 6, 1-15.

Anuo metu Jėzus nuėjo anapus Galilėjos jūros, kuri yra Tiberiadis: ir paskui jį ėjo didelė daugybė, nes matė ženklus jo daromus ant sergančių. Tai gi palypėjo Jėzus į kalną: ir ten atsisėdo su savo mokiniais. O buvo labai arti Pascha šventoji Žydų diena. Tai gi Jėzus pakėlęs akis, ir pamatęs, kad labai didelė daugybė yra atėjus pas jį, tarė Filipui: Iš kur pirsime duonos šitiems valgyti? Bet tą sakė gundydamas jį: nes pats žinojo ką padarysias. Filipas jam atsakė: Už du šimtu denarų duonos neužtektų jiems, kad kiekvienas gautų nors mažumėlę. Vienas jo mokinys, Andriejus, Simono Petro brolis tarė jam: Čia yra vienas berniukas turįs penketą miežinių duonų ir dvi žuvis; bet kas tai yra tarp tokios daugybės? Tai gi Jėzus tarė: Susodinkite žmones. O buvo daug žolės vietoje. Tai gi susėdo vyrų skaičium apie penkis tukstančius. Tai gi Jėzus paėmė duonas: ir padėkojęs išdalino sėdintiems: taipat ir žuvių kiek norėjo. Kuomet prisisotino tarė, savo mokiniam. Surinkite likusius trupinius, kad neprazutų. Tie gi surinko ir pripildė dvyliką pintinių trupinių iš penkių miežinių duonų, likusių nuo valgiusiųjų. Tai tie žmonės pamatę, kad Jėzus padarė stebuklą, kalbėjo: Kad štai yra tikras Pranašas, kuris turėjo ateiti į pasaulį. Tai gi Jėzus patyręs, kad jie ketino ateiti pagriebti Jį ir pasatyti karalium, vėl pabėgo į kalną pats vienas.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Šios dienos Evangelija aprašo vieną didžiausių Jėzaus nuveiktų stebuklų, nepaprastai gausų duonos padauginimą.

Stebuklo aplinkybės.

Aplinkybių, kurios davė progos stebuklui nuveikti, buvo trys.

1. Ką tik buvo grįžę apaštalai iš savo apaštališkojo darbo į Kaparnaum ir su džiaugsmu pasakojo Išganytojui, kaip jiems buvo darbas nusisekęs. (Luk. 9, 10).

Jėzus liepia apaštalams tuojaus irtis per ežerą į kitą krantą, į nuošalesnę vietą. Tai daro Išganytojas del dviejų priežasčių.

a) Jo paties ir apaštalų stebuklai buvo jau per daug atkreipią dėmesį Herodo karaliaus dvaro. Buvo baimės, kad Herodijonai pradės statyti žabangų Jėzui. Ir iš tikro pariziejai buvo jau padarę sutartį su herodijonais bendrai veikti prieš Išganytoją. (Mk. 3, 8, 15). Reikėjo tad pasitraukti iš priešų akių.

b) Be to, apaštalai po sunkaus darbo buvo pavargę. Kaparnaume gi negalima buvo rasti ramaus kampelio. Žmonių minios grūdėsi prie Išganytojo. Jėzus tad pasitraukia į anapus ežero netoli miesto Betsaidos, kad tyruose galėtų apaštalai ramiai pasilsėti.

2. Minia pamačiusi, kad Jėzus su apaštalais iriasi per ežerą, puolėsi sekti jų pėdomis, pėsčiai eidama aplink ežerą į aną pusę. Buvo arti Velykų šventė. Daugybė maldininkų buvo susirinkusi eiti Jeruzolimon. Susidarė minia į 5,000 vyrų neskaitant moterų ir vaikų. Visa ta minia skubo paskui Jėzų. Į 2 valandį ji buvo jau anapus ežero ir pavijo Jėzų su apaštalais. Besiskubindami, dauguma pamiršo net pasiimti su savim maisto.

Išganytojas pamatęs minias, pamiršo poilsį. Tuojaus pradėjo jas mokyti ir gydyti ligonius. Darbas užsitęsė iki

vakarui. Minios godžiai klausėsi Dievo žodžio, nepaisidamos alkio nei nuovargio.

2. Atėjus vakarui apaštalai pastebėjo Išganytojui, kad jau esąs vėlus laikas, kad reikią atleisti minias, idant galėtų nuėjusios į artimesnius miestus apsirupinti maistu.

Šitos trys aplinkybės parengė duonos padauginimo stebuklui dirvą.

Pats stebuklas.

Pats duonos padauginimo stebuklas yra vienas iš didžiausių, kurių Jėzus buvo nuveikęs savo viešame gyvenime.

Savo esme jis liečia daikto prigimtį, kurią antgamtinio budu padaugina. Tik Dievo visagalybė gali akimirkyje padauginti duonos prigimtį.

Stebuklo įspudingumą daugina dar labiau ta aplinkybė, kad jisai daromas ne vienam asmeniui, bet tukstančiams. Jis yra kartojamas tiek sykių, kiek sykių buvo laužoma ir dalinama duona.

Be to, stebuklas buvo viešai ir iškilmingai nuveiktas tukstančių žmonių akyvaizdoje, kad jo tikrumo niekas negalėjo ginčyti.

Jėzus šiuo viešu ir didingu stebuklu norėjo visu smarkumu paveikti į apaštalų ir liaudies tikėjimą į savo dieviškąją pasiuntinystę.

Pagaliaus, neapsakomai gražus yra budas, kokių Jėzus daro šį stebuklą.

Pirmiausiai, stebuklas atliekamas didžiausia tvarka ir ramumu.

Jėzus liepia apaštalams susodinti žmones po 50 ir po 100 ant šviežio šieno.

Koks tai gražus buvo reginys tukstančiai žmonių tvarkingai susodinti atskiriomis grupėmis ant plačios pievos!

Toliau, Jėzus daro šį stebuklą didžiai maldingai. Jisai ima duoną ir žuvis į rankas, pakelia akis į dangų laimina valgi ir laužo jį, ir duoda apaštalams, kad išdalintų alkaniems žmonėms.

Kas žiūrėdamas į šitą reginį nemanytų matęs namų šeimininką, kuris savųjų tarpe daro įžangą į Velykų puotą, Paschą?

Galop, Jėzus daro šį stebuklą rupestingai atsižvelgdamas į apaštalus ir nepaprastai dosniai teikdamas visiems maisto.

Jėzus leidžia apaštalams dalyvauti šiame stebukle. Duona ne tik Išganytojo, bet ir apaštalų rankose daugėjo. Ir daugėjo ji taip gausiai, kad ne tik pasisotino tukstaninė minia, bet dargi surinkta trupinių 12 pintinių.

Šitas duonos gausumas rodo ir Jėzaus gerą Širdį ir Jos dosnumą, ir Jo išmintį. Tokia trupinių daugybė liudijo kuoaiškiausiai apie stebuklo tikrumą.

Įspudis.

Įspudis, kurio padarė miniai stebuklingas duonos padauginimas, buvo galingas, nepaprastas.

Šis stebuklas priminė minioms stebuklingų Izraėliaus maitinimą tyruose Mozės laikais.

Po šio stebuklo įspudžiu minia pradėjo šaukti: ar tik Jėzus nebusięs Dievo pažadėtasis Pranašas, Mesijas. Karštuoliai galiliečiai tuojaus sutaria jėga nuvesti Jėzų į Jeruzolimą ir tenai iškilmingai apšaukti Jį Izraėliaus Karaliumi. (Jo. 6, 14).

Šis galilieiečių pasirūžymas be abejo buvo dėkingumo

išraiška, įsitikinimo, kad Jėzus esąs Mesijas, išsiveržimas. Tečiaus jie klaidingai manė, Jėzaus Karalija esanti pasaulinė

Išganytojas matė jų mintis ir tuojaus pasirupino jas išblaškyti. Jisai liepia apaštalams tuojaus sėstis į laivus ir iirtis atgal į Kaparnaum. Pats gi pasitraukė į kalnus.

* * *

Stebuklingasis duonos padauginimas yra reikšmingas stebuklas. Jisai parodo kilnias Jėzaus širdies ypatybes.

Jėzaus Širdis — tai *uoliausioji* dėl sielų išganymo Širdis. Pamatęs vargšus žmones, Jėzus užmiršta savo nuovargį; Jisai maloniai priima ištroškusias tiesos sielas, jas mokina iki vėlybam vakarui.

Jėzaus širdis — tai geriausioji Širdis.

Jėzus Pats pasisiulo išalkusius žmones pavalgydinti stebuklingu budu.

Jėzaus Širdis — tai *maldingiausioji* Širdis.

Jėzus pradeda stebuklą malda.

Jėzaus Širdis — tai *kilniausioji* Širdis.

Jėzus liepia apaštalams, kuriems minia sutrukdė poilsį, maitinti išalkusius žmones ir gausiai teikia visiems maisto.

Jėzaus Širdis — tai *išminties, nusižeminimo ir išsižadėjimo* pilnoji Širdis.

Jėzaus pasirupina, kad stebuklo tikrumas negalima būtų užginčyti; Jisai atlieka tą didį stebuklą ramiai; tyliai, be jokio triukšmo. Ir visa atlikęs pasitraukia šalin, nepriimdamas net minios padėkos.

Koks tai gražus ir aukštas kilnių dorybių pavyzdys

mums visiems teikiamas yra čia šituo duonos padauginimo stebuklu!

X.

PAS KRISTŲ.

Eikite pas mane nukaltę žmonės,
Kur nakties miglose taip klajojat;
Daug širdyje Mano yra jums malonės:
Eikit tad, varguoliai, kur taipo vaitojat!

Ar veltui nešioju šį vainiką
Ir del jusų kraujo srovės plusta?
Girdžiat balsą — maloningą, tykų:
Mano tie vaikai te Man nežusta!

Eikit pas mane, prie Mano kojų;
Kraujo lašas dušios dėmes plauna;
Kas čia žeminas — d. džiu pastoja,
Prie mano kojų dvasia atsigauna.

Eikit pas mane! Veizėkit — šioji
Va širdis pilna didžiū malonių,
Parodys kelią, kur laimė amžinoji:
Eikit tad čion tiesiai, be dvejonių!

Nel' jokit, kad taip subiaurotas
Kunas nuodėmių nuodu baisiuoju:
Aš paversiu jį į baltą, apdorotą —
Atpirktas bus gailiesiu tikruoju.

O, eikit drąsiai, eikit nusidėję —
Jūs, kur'e taip bėdni ir negarbėj,
Mano juk širdis jus numylėjo,
Tad jūs laukiu, kad nustotut vargė!

X+Y.

PIRKTOJI IR GRYNOCI MEILĖ.

Daug yra darbų, kurie reikalauja didelės meilės ir pasišventimo. Jeigu tokie darbai yra atliekami tik dėl žemiško atlyginimo (pinigo), tai toli gražu jie negali būti atlikti taip, kaip turėtų būti. Kiekvienas darbas atliekamas tik dėl to, kad reikia jį atlikti, be meilės, be pasiaukojimo, bus lyg negyvas, nors gražus iš viršaus, bet šaltas, apmiręs.

Pažiūrėkim į kokią labdarybės įstaigą (kad ir į ligoninę), kurioje darbuojasi be aukštesnių pajūdų žmonės.

Man teko panašioje ligoninėje gulėti labai trumpai, vos tris savaites, bet užteko to trumpo laiko, kad pamačius pasaulinių asmenų pasišventimą, ypač gailėstingųjų seselių didelį apsileidimą savo pareigas einant. Neperblogiausiai gulėt panašioje ligoninėje, jeigu pats dar gali reikalingiausiuose dalykuose sau pasitarnauti, arba jeigu randasi palatoje stipresnis ligonis, kuris reikalui atėjus neatsisako pagelbėti. Arba jeigu dar turi nemažą kišenę. Tada gali atsigulti į antros, ar pirmos klasės skyrių ir jautiesi šiaip-bei taip. Ir tai nemažai turėsi patraukti skambučio virvutę, kol sulauksi pagalbos, o ypač naktį. O ką besakyti apie kokio vargšo padėtį, kuris pakliuvo į tokią ligoninę. Tokiam vargšui, kurio niekas neatlanko, kurs neturi iš ko tarnautojam dovanų įteikti — sesutės ir jų pagelbininkės labai nenoriai tarnauja. Neišpildo net nė gydytojo griežtų įsakymų.

Teke matyti, kaip sesutė tik kas antrą dieną karščio žiurėdavo, o po tris syk į dieną pažymėdavo ant lapo, kurį gydytojas turėdavo patikrinti. Na gal jos taip gudrios, kad iš pamatymo temperatūrą pažįsta... O kaip skaudu ir

liudna žiūrint kaip atliekami darbai už pirkimą meilę. Kaip nelaimingas ligonis patekęs po tokių sesučių priežiurais, kurios lyg kaliniai tik nekantriai laukia paskirtos valandos, kada galės apieisti ligoninę ir trunkytis po miesto gatves, ar šokti ligi ryto kokioje teatrų salėje. O sekančią dieną lyg sapne apsnudusiai, nenoriai atlikti savo pareigas.

Man teko matyti vienoje ligoninėje, kurioje aš gulėjau, kaip kelios sesutės išaušus 6 val. ryto pagrižo iš šokių vakaro. Viena jų atėjus į "palatą" pradėjo skūstis, kad serganti, visą naktį galva skaudėjus, negalėjusi miegoti. — Rodos sesutė, šįryt pagrižote? — užklausiau aš jos — ir jos nemiegotas, rustus veidelis apsipylė raudonumu. Ji ir nesitikėjo, kad kas būtų matęs.

O kas gi nežino, kaip gailėstingosios sesutės tarnavo sužeistiem broliams karo metu? Slaugyti koki karininką — visos pešėsi, bet vargšo, paprasto kareivėlio žaizdos neužsitarnavo jų meilės patarnavimo. Skaudu buvo įeiti į sužeistųjų karėvių "palatas." Ir kitaip būti negali, jeigu žmoguje tik tokį žmogų tematoma koku jis yra, o ne artimą, kuriam reikia tarnauti, neatsižiurint ar jis prastas, ar mokytas, ar garbus asmuo, ar paprastas niekam nežinomas.

Visai kitaip yra atliekami tie gailėstingieji darbai asmenų pasišventusių tikrai Dievo ir artimo meilei.

Vienas mano pažįstamas ukininkas buvo nuvežęs 1920 m. savo sergančią dukterį į Vokietiją gydyti. Taigi kaip malonu buvo girdėti apie pasišventimą seserų vienuolių, kurį jis matė ligoninėje esančioje jų globoje. O kad Lietuva kada susilauktų seserų, kurios galėtų laikyti panašią įstaigą!

Bet nereikia mums važiuoti į Vokietiją. Galime tokių faktų ir Lietuvoje surasti ir iširti. Tik reikia susipažinti su įvairiomis labdarybės įstaigoms, kurose dirbuojasi pasauliečiai ir nepasauliečiai žmonės, o greit gus galima pastebėti skirtingumą jų darbuose.

Teko man atlankyti vaikučių prieglaudą (karo laiku) Šiauliuose, kurią vedė kongregacijos seserys (rodos Marijos Tarnaičių) ir amžinai paįks mano atmintyje puikus vaizdas jų darbuotės. O kaip laimingi tie vaikučiai ir seneliai, kurie gyvena seserų vienuolių priežiuroje! Jos pažinusios pasaulio nekybę ir jo apgaulingus gudrius viliojimus, kaip angelai sargai sergsti nekaltas vaikučių širdis, kad į jas neįkristų blogos sėklos diegai, kad jų nepaliestų paklydimo bangos; jos suprastamos didžią svarbą paskutinės gyvenimo valandos, nuo kurios gali prigulėti visa amžinybės ateitis — tinkamai padeda prisirengti į tą svarbią kelionę.

Sykį būnant Mariampolės Senelių Prieglaudoje teko matyti, kaip Vargdienių Seselė (kurios priežiuroje yra prieglaudą) budėjo prie mirtinai sergančios senelės, maloniais žodžiais primindama jai paskutiniųjų gyvenimo valandų svarbumą ir neapsakomą Dievo gerumą. Ir vienoje rankoje laikė kryžių, tą brangų atpirkimo ir Dievo meilės ženklą; kita — skepetėle šluostė nuo senelės kaktos šaltą prakaitą. Aš niekad neužmiršiu to m'elo, sujudinčio širdį vaizdo. Aš geisčiau, kad ir mano akis užspaustų sutės ranka.

O, brangi sesute, pamaniau aš — kaip gera tau bus mirti tiek gero k'tiems padarius, taip dažnai gyvenime atsimenant apie mirties valandą. O kad žmonės pažintų tų

pasišventusių asmenų vertę — nesigailėtų joms padėti gyvuoti ir darbuotis. Su kok'a meile ir atsidavimu budi seselė prie ligonio lovos dieną ir naktį jei ji žino, kad ji vargsta dėl amžino atlyginimo; saldu jai ir be žemiško užmokesnio dirbti; jai nerupi kas dedasi pasaulyje, jos neitraukia jokie pasilinksminimai; ji sėdi ramiai tikėdamos, kad ją mato jos sužiedotinis Kristus, dėl kurio ji viską daro.

Žemės Keleivė.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Ar nėra apgaulinėjimas už \$1.00 vertės leisti adatų ant tikėtų išpardavinėti, o padaryti 200 tikėtų po 1 centą, per ką susidaro vietoje \$1.00, \$2.00.

M. Bukauskas.

Atsakymas. Tamstos klausimas liečia vadinamos loterijos dalyką. Ar loterija yra leistinas ir doras dalykas?

Loterija, apskritai imant, jei tik reikalaujamos sąlygos yra pildomos, nėra nedoras dalykas, apgaulinėjimas. Ir štai dėlko. Loterija ne kas kita yra, kaip savo rušies sutartis, kuria perkąs tikieta gauna teisės dalyvauti loterijoje ir igyti nuosavybėn tai, kas jam per burtas teks.

Tiesa, loterijoje nėra tikrumo, kad daiktas bus įgytas, bet juk nedraudžiama pirkti netikras daiktas, kitaip sakant, rizikuoti.

Bet kad loterija iš pusės ją darančių būtų leistina, reikia tam tikros sąlygos išpildyti. Butent: 1) kad jokio nebutų apgaulinėjimo traukiant tikietus; 2) kad pelnas iš loterijos nebutų per daug didelis. Jei loterijos pelnas sky-

riamas labdaringiems arba viešioms tikslams, tai jis gali būti didesnis.

Iš šitų bendrų loterijos taisyklių Tamsta gali rasti tinkamą atsakymą į savo klausimą.

Klausimas. Ką reiškia po Nukryžiuoto Viešpaties kojomis numirusio žmogaus galva?

B. Bukauskas.

Atsakymas. Numirusio žmogaus galva tankiai piešiama paveiksluose po kojomis Nukryžiuoto Viešpaties Jėzaus reiškia *mirties ženklą*. Šiuomi norima išreikšti gilią mintį, tikėjimo tiesą, butent, kad per Jėzaus mirtį ant Kryžiaus mirties bausme Dievo paskirta už nuodėmę tapo panaikinta.

Jėzus savo mirtimi sutraukė nuodėmės ir pragaro vergijos pančius; panaikinęs gi nuodėmę, panaikino ir jos pasekmę — mirtį. Tiesa, ir šiandien žmonės miršta, bet su viltimi prisikėlimo iš numirusių.

Gražiai šitą mintį išreiškia Bažnyčios Didžiosios Subatos maldose. Kunigų poteriuose tą dieną skaitome: “O mirtie, aš busiu tavo mirtimi, aš busiu tavo, o pragare mirtinu įkandimu.” Gegužės gi 3 dieną Kryžiaus atradimo šventėje skaitome: “O didelis gailėstingumo darbe! mirtis tuomet mirė, kaip ant medžio numirė gyvybė.”

Kitas paaiškinimas, dėlko piešiama numirusio žmogaus galva po kojomis Nukryžiuoto Išganytojo, imamas iš pal. Katarinos Emmerich raštų apie Jėzaus Kančią. Sulig šitais raštais ant Kalvarijos kalno toje pačioje vietoje, kur buvo įkastas Jėzaus Kryžius buvęs palaidotas Adomo kunas. Kai budeliai kasė Jėzaus kryžiui duobę, buvo iškasta

Adomo kaulai ir galva, kuri buvo apšlakstyta Išganytojo Krauju tekančiu nuo kryžiaus žemyn. Tuo budu vaizdžiai išreikšta tiesa, kad visa žmonija Adomo asmenyje nusidėjusi tapo Jėzaus Krauju atpirkta, nuo nuodėmių purvų nuplauta.

K. R.

KATALIKŲ PASAULYJE.

Darbuojasi už Bažnyčių susivienijimą.

Viennoje (Austrijoje) susitvėrė “Tikybinis Ukrainiečių Komitetas” tikslu pagelbėti ukrainiečių tautai susijungti į tikėjimo vienybę su Katalikų Bažnyčia. Tuo reikalu yra labai susirupinę ukrainiečių šviesesnieji inteligentai.

Matydami pravoslavų cerkvės visišką iširimą, o taip pat nesugebėjimą pataisyti puolančią po karui tautoje dorą, ieško kelių sugrįšti į Katalikų Bažnyčią ir prie to susivieatsišaukimų net į Rusijos gilumą. Panašūs atsišaukimai ateina jiems iš Bulgarijos ir Rumunijos. T. U. Komitetas nįjimo — unijos patraukti nelaimingąją tautą. Išleido jie buvo labai nustebintas panašia tose Valstybėse akcija. Tuomet minėtas komitetas kreipėsi į kardinolą Piffį, Viennos arkivyskupą, prašydami Šventojo Tėvo palaiminimo. Kongregacija “Pro Ecclesia orientali” davė savo patvirtinimą, o komitetas pakeitė savo vardą ir dabar vadinasi “Catholica Unio.”

Jie turi artimų sątykių su panašiomis organizacijomis Holandijoje, Francijoje, Ispanijoje ir Šveicarijoje. Darbuojasi žymus skaičius dvasininkų, bet dar daugiau pasauliečių. Dieve duok, kad pradėtas šventas darbas nežūtų.

Vladivostoko vyskupas.

Įkurta nauja Vladivostoko vyskupija. J. E. Constantini, šventojo Tėvo Kinijai delegatas, kartu su apaštaliu vikaru, Gaspais, atvyko Harbinan naujo Vladivostoko vyskupo konsekruotų. Harbino stoty J. E. Constantinį sutiko didžiausios krikščionių minios, diplomatai ir pravoslavų arkivyskupas. Iš Vladivostoko atvyko vyskupas — nominatas, vietos klebonas Sliwoski. Kelioms dienoms praėjus buvo J. E. Sliwoski konsekruotas vyskupu.

Sibiriuje katalikų skaičius smarkiai auga panašiai kaip ir šiaurės Kinijoje.

Roma.

Šventojo Tėvo komisija katakumbų dalykams tirti išleido į katalikų pasaulį atsišaukimą.

Toji Katakumbų komisija rupinasi savo darbus prieš 1,925 metus pabaigti, nes tais metais laukiama tukstančių tukstančiai keliauninkų Romoje, kurie taipat lankys katakumbas. Numatoma, kad 1925 metais busią paskelbti šventais metais, — jubiliejiniais.

Guatemalos katalikų vargai.

Jau beveik 50 metų praėjo, kaip Guatemalos katalikams atimta tikėjimo laisvė.

Daug persekiojimų teko pakelti, katalikams nuo laisvamanių. Galutinai laisvamanišką valdžią išvijo J. E. arkivyskupą Munoz, S. J. iš Santiagoo de Guatemala ir net įsakė apleisti Guatemalos respublikos žemę. Katalikų Bažnyčiai laisvamanių valdžia net juridinio asmens teisių nepripažįsta, kuomet masonerijai valstybės įstatymai teikia teisėtą esimą. Katalikams užginta sąjungos, skaitlingesnės sueigos; neduodama daryti bažnytinių procesijų. Eidamas kunigas pas ligonį su švenčiausiu turi slapstyti,

— viešai tai atlikti draudžiama. Kunigams uždraudė vilkėti sutaną. Laisvamaniškoji valdžia atėmė iš Katalikų Bažnyčios turtus ir brangenybes; daug kunigų ištrėmė be teismo. Tos visos laisvamanių valdomoje Guatemalos respublikoje katalikams daromos skriaudos tęsėsi iki paskutinių dienų.

Laisvamaniai, apimti laisvės manija, tik sau laisvę pripažįsta, bet ne kitiems. Jie norėtų, kad visi sulyg jų giesmelės šoktų. Tai laisvamaniškas fanatizmas. Įgiję valdžią, kurioj nors šaly, tuojaus katalikams parodo savo "laisvės."

Centralinė Amerika ir Vatikanas.

Panamos respublika išreiškė pageidavimą įeiti į santykius su Šventuoju Sostu. Patenkindamas jų norus Šventasis Tėvas paskyrė J. E. Rotta, internuncijū Panamos respublikai. Panamos prezidentas su didelėmis iškilmėmis pagerbė internuncijū J. E. Rottą, atstovaujantį Šventąjį Tėvą keturiose respublikose: Costa-Rica, Nicaragua, Honduras ir San-Salvador. Iš savo pusės šios respublikos turi savo atstovus prie Šventojo Sosto Ryme.

Vyskupas plėšikų belaisvėje.

Praneša iš Shanghai (Chinijoje), kad siaučiantieji visoje šalyje ginkluoti plėšikų būriai daug yra pridarę katalikams žalos, nužudę daug misijonierių, bet iki šiam laikui nei vienas vyskupas nebuvo jų paimtas belaisvėn.

Kitaip atsitiko su J. E. Witner'iu, O. S. F., apaštaliiniu Tehefon delegatu ties Chantongu. Teikė jisai Tsintao geležinkelio ruožė Sutvirtinimo Sakramentą tikintiems. Vos spėjo J. Eks-ja sugrišti su vietos misijonieriumi tėvu Frederiku, O. S. F., į savo kambarius, kaip įsiveržė keliolika vyrų, pranešdami misijonier'ui "mažą naujieną," kad jie nenorį buti plėšikais, bet reguliare kariuomenė. Misijonierius pažadėjo jų reikalą rūpintis. "Tai viskas, ką Tamsta gali padaryti," pasakė plėšikai ir išsitraukę revolverius, atstatė į Tėvą Frederiką. Pakilus triukšmui, atėjo J. E. Witner. Plėšikai ir jam paantrino savo reikalavi-

mą ir pasakė, kad jie pasiimą su savimi Tėvą Frederiką kaip užstatą. Priešintis jiems nebuvo galimybės. Netoliese buvo jų svarbiausios jėgos apie pusantro tukstančio vyrų. Pasiėmė jie ir išvedė Tėvą Fredriką. Sekančią naktį nauja plėšikų gauja įsiveržė pas J. E. Witner'į ir pranešė jam, kad jie jį imą kaip užstatą belaisvėn. Laimėi vyskupo tarnas, geras katalikas, gavo plėšikų sutikimą eiti kartu su vyskupu. Kuomet jie atėjo į vyriausią plėšikų stovyklą, kur buvo sergimas Tėvas Frederikas, gerasis tarnas susieškojo plėšikų viršylą ir pasakė: "Jūs norite įsikorporuoti į reguliarią kariuomenę ir jūs paėmėte belaisvėn mūsų didžiausią vada, žmogų, kuris daugiausia jūsų reikalu gali našdarbuoti Pekine. Tikra beprotystė." Tas argumentas įtikino plėšikus. Išryto paleido jie vyskupą, prašydami jo užtarymo Pekine. Tėvas Frederikas pasiliko belaisvėje. Kas su juo atsitiko nežinia, ypač kad tie plėšikai paskiau nebenorėjo stoti valdžios tarnybon. O vyskupas Witner, laimingai išvengęs belaisvės, pasekmingai tęsia toliau savo darbą.

"LAIVO" KONTESTAS.

Kontestantų lentelė.

		balsų
1.	J. Jozapaitė	2 675
2.	J. Šefeltaitė	1,420
3.	E. Trakinaitė	1,120
4.	G. Minatienė	670
5.	J. Žukauskas	500
6.	J. Juška	470
7.	P. Zinidraičius (nauj. kont.)	250
8.	A. Kasinskaitė	150
9.	V. Jareckienė	150
10.	J. Čaponis	50

"Laivo" Kontesto Komitetas.